

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 7 lutego 2024 r. w sprawie T-563/22, VP/Cedefop, wniesione w dniu 17 marca 2024 r. przez VP

(Sprawa C-209/24 P)

(C/2024/4570)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: VP (przedstawiciel: H. Tettenborn, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylene wyroku w sprawie T-563/22;
- zasądzenie odszkodowania za krzywdę oraz
- obciążenie Cedefop wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania, wnoszący je podnosi osiem zarzutów:

Zarzut pierwszy

Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, które zostały umotywowane i dowiedzione dokumentami złożonymi do akt sprawy. Konkluzja, że dokonano przeinaczenia okoliczności faktycznych na niekorzyść wnoszącego odwołanie, może zostać wyprowadzona bez żądania przeprowadzenia ponownej oceny dowodów. Przeinaczenie okoliczności faktycznych oznacza naruszenie zasady uczciwej procedury i naruszenie zasady bezstronności zgodnie z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Zarzut drugi

Sąd uchybił obowiązkowi zbadania z urzędu (ex officio) kompetencji Komisji Odwoławczej Cedefop, która miał przyjąć decyzję o zmianie na podstawie art. 266 TFUE. Sąd błędnie stwierdził, że Komisja Odwoławcza przyjęła tę decyzję. Brak zbadania przez Sąd rzeczonej kompetencji z urzędu stanowi naruszenie zasady uczciwej procedury zgodnie z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Zarzut trzeci

Komisja Odwoławcza nie jest właściwa do przyjmowania decyzji o zmianie w rozumieniu art. 266 TFUE, dlatego też, nawet jeśli decyzja z dnia 17 czerwca 2022 r. może być postrzegana jako taka **decyzja**, quod non, Sąd musiałby ją uchylić.

Zarzut czwarty

Sąd, orzekając o kwestiach, które nie były przez niego rozpoznawane, naruszył zasadę, zgodnie z którą sąd musi zostać ustanowiony zgodnie z prawem, zawartą w art. 47 Karty.

Sąd rozważał czy decyzja o nieprzedłużaniu umowy o pracę była zgodna z prawem czy nie. Kwestia ta była już rozstrzygnięta w T-187/18 i uzyskała status res judicata na początku 2021 r., Sąd w T-563/22 nie miał zatem uprawnień do orzekania co do niej.

Następnie Sąd naruszył zasadę sędziego powołanego zgodnie z prawem poprzez przypisanie sobie roli i uprawnień Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, będącego jedyną instancją odwoławczą od wyroków Sądu.

Zarzut piąty

Sąd dopuścił się naruszenia art. 266 TFUE i odnośnego orzecznictwa poprzez uwzględnienie niewłaściwego okresu czasowego podczas oceny okoliczności faktycznych („dokładnego momentu” w czasie). Decyzja o zmianie wydana na podstawie art. 266 TFUE musi być podjęta w oparciu o okoliczności faktyczne i prawne w czasie wystąpienia błędu, który spowodował stwierdzenie nieważności, w niniejszym przypadku w 2017 r.

Sąd potwierdził obowiązek przyjęcia decyzji o zmianie, ale przy ocenie zgodności z prawem fikcyjnej decyzji o zmianie uwzględnił jedynie okoliczności faktyczne z lat 2021/2022.

Zarzut szósty

Sąd uchybił zasadzie wyłączenia i uwzględnił okoliczności faktyczne w całości wymyślone, których nie miał prawa brać pod uwagę, mimo że zostały one przedstawione przez obronę, quod non. Naruszenie zasady wyłączenia stanowi naruszenie zasady uczciwej procedury zgodnie z art. 47 Karty.

Zarzut siódmy

Sąd przedstawił sprzeczne, przeinaczone i niewłaściwe i/lub niemające znaczenia uzasadnienie wyroku. Uzasadnienie to nie było oparte ani na elementach szczególnych dla danej sprawy ani na okolicznościach faktycznych czy poważnych argumentach przedstawionych przez wnoszącego odwołanie. Wyrok nie spełniał wymaganego minimum jakości w odniesieniu do argumentacji i logiki, co stanowi naruszenie zasady państwa prawnego (art. 2 TUE).

Zarzut ósmy

Sąd, poprzez niewysłuchanie stron, naruszył prawo do bycia wysłuchanym, a tym samym prawo do sprawiedliwego procesu sądowego. Sąd oparł swój wyrok w całości na przeinaczonych i/lub nieistniejących, wymyślonych okolicznościach faktycznych, które nie zostały ustalone przez Sąd ani też nie można ich obiektywnie ustalić, bez udzielenia wnoszącemu odwołanie możliwości do wypowiedzenia się co do tych wymyślonych okoliczności faktycznych, mimo że były one kluczowe dla argumentacji przedstawionej w wyroku. Przed wydaniem wyroku, nie uwzględnił on okoliczności faktycznych, istotnych argumentów oraz przekonujących dowodów przedstawionych przez wnoszącego odwołanie. Tym samym Sąd naruszył także prawo do bycia wysłuchanym (art. 47 Karty).